

Házael González

L'estiu ja se n'ha anat i, cosa vertaderament rara, ha estat un bon estiu pel que fa a cine en general i banda sonora en particular... ja des de començaments, devers juny, on ens arribava a la fi la segona part de la famosa saga intergalàctica que es desenvolupa en una galàxia molt, molt llunyana: *Star Wars, Episodi II: L'atac dels clons* (*Star Wars Episode II: Attack of the Clons*, George Lucas 2002), una història que en aquesta darrera part no és cap model d'originalitat (de totes formes s'ha de dir que ha funcionat millor que no l'anterior), i que en l'apartat musical té, com sempre, John Williams,

a qui suposam ja una nominació a l'Oscar per aquesta composició (o qualsevol altra). No podem dir que sigui un mal treball, la música compleix la seva funció i la duim escoltant des de fa anys, i més en aquesta saga... però potser per això precisament no sigui res gaire ressenyable i quedi com un apunt més o manco curiós.

El sempre benvingut Danny Elfman ha tengut feina per partida doble, i amb bons resultats, però també molt efectistes... la primera que vàrem veure va ser la llargament esperada *Spiderman, La pel·lícula* (*Spiderman, The Movie*, Sam Raimi 2002): ja són lluny els temps en què Sam

Raimi era un director de culte conegut per uns pocs que només li va poder pagar un dòlar a Danny per aquell magnífic tema intorductor del film *El ejército de las tinieblas* (*Army of Darkness*, 1993, la darrera part d'una saga que val moltíssim la pena, la música restant de la qual va anar a càrrec de Joseph LoDuca)... Ara hi ha més mitjans, més fama i els resultats són més... almanco més espectaculars. El film és una de *Spiderman*, una bona història de l'Home Aranya adequat als nous temps, i la banda sonora i les seves característiques "marca de la casa" s'adiuen molt bé a la pel·li i al personatge. Això mateix podem dir de *Men in Black II* (Barry Sonnenfeld

2002), la seqüel·la d'aquell film en què els extraterrestres eren controlats en el nostre món per homes vestits de negre i que ja duia música d'Elfman. Definitivament, després de les seves vicissituds amb Tim Burton i la seva consolidació en tota casta de gèneres, no pareix que res el pugui aturar, ja que prest podem sentir-lo en les noves aventures d'Hannibal Lecter a *Red Dragon*, "preqüel·la" de les anteriors que ja em pogut veure, i dirigida per Brett Ratner. No es pot negar que la cosa promet...

Un altre històric que no es deixa veure gaire darrerament i que hem pogut gaudir aquest estiu novament ha estat el mestre Jerry Goldsmith, que

ha tornat a posar-li música a la quarta entrega de les aventures de Jack Ryan, l'agent de la CIA que aquesta vegada ha tornat més jovenet que mai a *Pánico nuclear* (*The Sum of all Fears*, Phil Alden Robinson 2002), de la qual podem dir, sorprenentment, que està més que bé i que destaca sobre la mitjana de films que han tocat aquest gat i suat tema... i el mateix podem dir del mestre Goldsmith, sempre correcte, sempre efectiu, sempre on ha de ser... i deixant-nos un magnífic gust de boca.

I com que l'espai ja s'acaba, tanquem l'estiu amb (bon) cine negre, que enguany pareix que anam ben servits... el segon treball del ja impres-

cindible Sam Mendes *Camino de la Perdición* (*Road to Perdition*), un vertader plaer en tots els sentits, en el qual Thomas Newman sap fer, com sempre, que la música ens toqui al fons... El treball d'aquest home és sempre una cosa que no deixa indiferent, amb una riquesa de matisos i una capacitat d'embolcallar sentiments que molts ja voldrien (i no només amateurs). Un cine bell, negre, viu, pensat i molt ben realitzat des de tots els punts de vista, que no crec que ningú es penedi d'anar a veure.

Serà per la pluja o el mal temps que hem tengut, però sens dubte aquest estiu ha valgut la pena acostar-se a la sala fosca, sí senyor... ■

Road to Perdition.

